

Arrest

nr. 89 854 van 16 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 30 juli 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 juli 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. VAN DE SIJPE en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de bestreden beslissing genomen in hoofde van de eerste verzoekende partij (hierna: verzoeker).

1.1. Over de gegevens van de zaak

Het door verzoeker niet betwiste relaas, zoals uiteengezet in de bestreden beslissing, luidt als volgt:

“U, S.R., verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. U werd op 26/04/1979 geboren te P. (Kazachstan) en bent gehuwd met K.M. (O.V. ...) en woonde met haar in A. (Tsjetsjenië).

In 2000 werkte u als lijfwacht voor de minister van stadswerken. Op een bepaald moment zat de minister in een vergadering en kreeg u de opdracht om niemand binnen te laten. Toen Ramzan

Kadyrov, de latere Tsjetsjeense president, toch wilde binnen gaan, hield u hem tegen en u maakte hem duidelijk dat hij niet binnen mocht. U en uw 2 neven werden door hem geslagen. U sloeg terug waarop Ramzan een pistool trok. Hij kon worden gekalmeerd maar u werd ernstig door hem en zijn kompanen geslagen en hij stelde dat u geen rust meer zou kennen. U werd ook op uw werk ontslagen.

In 2002 werd u opgepakt omdat uw buurman enkele nachten bij u had geslapen. Hij werd namelijk gezocht voor een bomaanslag op een overheidsgebouw. Verder kreeg u ook vragen over 2 ooms, over uw schoonbroer en over een vroegere klasgenoot die allen in verband werden gebracht met rebellenactiviteiten.

In 2003 werd u veroordeeld voor valsheid in geschrifte. U diende een boete te betalen. Nadien werd u nog regelmatig opgepakt. U werd dan telkens voor meerdere uren ondervraagd. U kwam ook telkens vrij door de tussenkomst van familieleden.

In april 2010 kreeg u een telefoon van uw nicht, die met een familielid van Ramzan Kadyrov was getrouwd. Ze vertelde u dat u diende te vluchten. U verliet het huis en dook samen met drie broers (O., A. en A.) bij een oom onder. Na enkele dagen ging u naar Nazran maar u keerde nog regelmatig terug naar A.. De dag nadien werden uw vader en uw mindervalide broer door de autoriteiten meegenomen. Ze werden over u en uw broers ondervraagd en maakten uw vader duidelijk dat ze u zochten. Diezelfde dag werden uw vader en uw broer terug vrijgelaten. Er werden ook nog convocaties op uw naam opgestuurd.

Toen u in 2011 een visum wilde aanvragen om op een legale manier het land te ontvluchten, werd dit geweigerd. U kwam te weten dat er officieel geregistreerd stond dat u omwille van de zaak met de valsheid in geschrifte zou zijn veroordeeld tot een gevangenisstraf van 5,5 jaar, die u effectief zou hebben uitgezeten. Dit klopte echter niet: u hebt immers nooit in de gevangenis gezeten. Gezien u geen visum kon krijgen, besloot u om illegaal naar Europa te reizen.

Op 22/05/2011 verliet u samen met uw vrouw uw land van herkomst en vluchtte naar Europa. Jullie kwamen in Polen aan waar jullie een asielaanvraag indienden. U wachtte echter het antwoord niet af en reisde na enkele dagen met uw vrouw naar Oostenrijk door, waar jullie enkele maanden verbleven. Toen uw asielaanvraag werd afgewezen en de Oostenrijkse autoriteiten jullie naar Polen wilden terugsturen, reisden jullie door naar België. Jullie kwamen op 13/08/2011 in België aan dienden er op 16/08/2011 een asielaanvraag in. Om jullie asielaanvraag te ondersteunen legden u en uw vrouw volgende documenten neer: de badges van het asielcentrum in Oostenrijk en een attest van de Oostenrijkse politie."

1.2. Over de gegrondheid van het beroep

1.2.1.1. In een eerste middel werpen verzoekers de schending op van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht, doordat de verwerende partij geen geloof hecht aan de waarachtigheid van het asielrelaas.

1.2.1.2. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding (vaste rechtspraak RvS, zie onder meer: RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De verzoeker én zijn echtgenote kregen de kans om in de vragenlijst bij de dienst Vreemdelingenzaken alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Uit het administratief dossier blijkt verder dat zij werden gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kregen hun asielmotieven uiteen te zetten, hun argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken konden neerleggen en zich konden laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van hun keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag op een individuele wijze beoordeeld en heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal onzorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden volgehouden.

1.2.1.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Een schending van de materiële

motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de voorwaarden tot toekenning van de vluchtelingenstatus, zoals voorzien in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Daarbij moet overwogen worden wat volgt :

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De bestreden weigering tot toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van verzoeker wordt gemotiveerd als volgt :

“De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U verklaarde vervolging te vrezen vanwege de Russische autoriteiten omwille van beschuldigingen van rebellie en vanwege het feit dat u Ramzan Kadyrov zou hebben geslagen. Echter werden vaststellingen gedaan die dergelijke vervolgingsvrees ongeloofwaardig maken.

Vooreerst werden talrijke tegenstrijdigheden en incoherenties vastgesteld die aan de kern van uw relaas raken.

Zo stelde aanvankelijk u dat u meerdere keren langdurig, gedurende enkele dagen, werd vastgehouden. U stelde dat dit zo'n 2 of 3 keer is voorgekomen. De eerste langdurige arrestatie zou in 2004 of 2005 zijn voorgevallen (CGVS p.7-8). Even later beweerde u plots iets anders. U stelde u dat u slechts éénmaal voor meerdere dagen werd vastgehouden, namelijk in 2002. De andere arrestaties zouden telkens korter dan 1 dag zijn geweest (CGVS p.11). Deze versies zijn natuurlijk niet verenigbaar. Toen u met uw eerdere verklaringen hieromtrent werd geconfronteerd stelde u enkel dat u zich had vergist (CGVS p.11). Deze uitleg is niet afdoende. Het is weinig aannemelijk dat men zich op dergelijke manier zou vergissen betreffende zo'n zwaarwichtige feiten.

Ook betreffende de gebeurtenissen die de aanleiding zouden gevormd hebben van uw vertrek, namelijk toen u moest vluchten op aanraden van uw nicht waarna uw vader en uw broer door de

autoriteiten werden meegenomen, werden verschillende flagrante tegenstrijdigheden vastgesteld. U stelde dat u in april 2010 in de aanwezigheid van uw vrouw en uw 3 broers (Osman, Adlan en Ali) door uw nicht Parodie werd opgebeld. U zou toen meteen zijn ondergedoken. In eerste instantie stelde u dat u die avond thuis door uw oom werd opgehaald en dat u naar het huis van uw oom werd gebracht (CGVS p.8, 12). Even later veranderde u uw verklaringen echter. U stelde dat u niet door uw oom, maar door uw schoonbroer zou zijn opgehaald en dat u samen met één van uw broers bij uw schoonbroer overnachtte. Uw andere 2 broers werden meteen naar uw oom gebracht. De tweede dag na uw vlucht zag u uw vrouw voor het eerst bij uw oom Nurdi terug (CGVS p.12-13). Deze versies zijn natuurlijk niet verenigbaar. Daarenboven is het zeer opmerkelijk en weinig geloofwaardig dat u niet kon zeggen met welke broer u bij uw schoonbroer overnachtte. Uw vrouw vertelde nog een andere versie van dit verhaal. Zo is het opmerkelijk dat zij niet bleek te weten door wie u die avond werd opgebeld en verwittigd om onder te duiken. Voorts stelde ze dat u die avond door uw oom en uw tante werd opgehaald; en dus niet door uw schoonbroer. Uw oom en tante namen u en uw 2 broers mee. Uw vrouw vertelde dat uw broer Osman volgens haar toen niet thuis was; hij verbleef op dat moment in Kazachstan. Ze stelde verder dat ze u voor het eerst terugzag bij uw zus en haar echtgenoot. Dit strookt absoluut niet met uw verklaringen. Toen uw vrouw ermee werd geconfronteerd dat u stelde dat Osman thuis was op het moment dat u door uw nicht gebeld werd ontkende ze dit en stelde dat enkel Adlan en Ali toen aanwezig waren. Toen zij ermee werd geconfronteerd dat u verklaarde dat u door uw schoonbroer werd opgehaald ontkende ze dit wederom. Toen ze ermee werd geconfronteerd dat u verklaarde haar na uw vlucht voor het eerst bij uw oom Nurdi te hebben gezien ontkende ze dit. Ze bleef erbij dat ze u voor het eerst bij uw zus terugzag waarmee (CGVS vrouw p.5-7). De vastgestelde tegenstrijdigheden blijven dus bestaan.

Naast de tegenstrijdige verklaringen over deze gebeurtenissen tussen de verklaringen van u en uw vrouw, werd ook nog een tegenstrijdigheid vastgesteld met de door u op de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst van het Commissariaat-generaal. U verklaarde er immers dat u in 2011 door uw nicht werd opgebeld die stelde dat u moest vluchten waarna uw vader en uw broer werden opgepakt (DVZ vragenlijst 3.5). Tijdens uw asielgehoor plaatste u ditzelfde incident echter in april 2010. Toen u met de verklaringen van de vragenlijst werd geconfronteerd bleef u erbij dat het incident in 2010 plaatsvond wat de vastgestelde tegenstrijdigheid enkel bevestigt (CGVS p. 11, 14, 15). Deze tegenstrijdigheid kan bezwaarlijk aan een loutere vergetelheid worden toegeschreven. Na het interview bij de DVZ werden uw verklaringen immers voorgelezen, waarna u zich hiermee akkoord verklaarde door het plaatsen van uw handtekening. Een dergelijke mate van tegenstrijdigheid over de aanleiding van jullie vertrek ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van jullie vervolgingsrelaas op ernstige wijze.

Voorts werd een onaannemelijke mate van vaagheid en onwetendheid bij u vastgesteld over zaken die aan de kern van uw relaas raken. Zo werden uw vader en uw jongste broer opgepakt omwille van u (CGVS p.14). U ontving ook meerdere convocaties (CGVS p.11). Niettemin kon u niet concreet zeggen om welke reden u momenteel zou worden gezocht; omwille van het incident met Ramzan Kadyrov in 2000 of omwille van de latere problemen van uw familieleden. U deed ook geen enkele inspanning om hier meer informatie over te verkrijgen (CGVS p.14). Voorts kon u zelfs niet bij benadering zeggen wanneer u laatst werd opgepakt door de autoriteiten. Wanneer de laatste convocatie kwam kon u ook niet zeggen behalve dat het in 2010 zou geweest zijn. Door wie, waarom of in welke hoedanigheid u werd opgeroepen kon u ook niet zeggen. U hebt bovendien geen enkele inspanning geleverd om te weten te komen waarom u werd opgeroepen (CGVS p.11, 16). Een dergelijke onwetendheid, vaagheid en nalatigheid aangaande deze essentiële elementen in uw asielrelaas is dan ook nefast voor de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Verder werd ook een gedrag bij u vastgesteld dat niet in overeenstemming is te brengen met de door u aangehaalde vervolgingsvrees. Zo dient te worden vastgesteld dat u nog onaannemelijk lang in uw land van herkomst verbleef. U vluchtte immers al in april 2010 uit Tsjetsjenië maar verliet niettemin pas in mei 2011 de Russische Federatie. U stelde hierbij wel dat u sinds april 2010 ondergedoken in de stad Nazran in de naburige republiek Ingoesjetië leefde (CGVS p.3). Niettemin ging u in de desbetreffende periode nog een tiental keer naar Argun in Tsjetsjenië terug (CGVS p.7). Toen u gevraagd werd waarom u dergelijke risico's nam - u liep immers het risico om opnieuw te worden gearresteerd - stelde u dan weer dat u niet naar huis terugkeerde, maar wel naar familieleden die in dezelfde straat woonden. Er kan bezwaarlijk worden gesteld dat u het risico voor u danig beperkte indien u meerdere malen bij familieleden verblijft, die bovendien in dezelfde straat wonen, op een moment dat u door de autoriteiten wordt gezocht (CGVS p.15). Een dergelijk risicovol gedrag doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vervolgingsvrees.

Ten slotte legt u geen enkel bewijsstuk neer die de door u verklaarde vervolgingsfeiten kan ondersteunen. Niettemin dient te worden vastgesteld dat u hier wel de mogelijkheid toe had. Zo stelde u meerdere convocaties te hebben ontvangen waarvan u dacht dat deze thuis lagen (CGVS p.11). U legt echter geen enkele convocatie voor. Wat betreft uw bewering dat u zou zijn veroordeeld omwille van valsheid in geschrifte, legt u evenmin enig bewijsstuk neer. Een dergelijk gebrek aan bewijsstukken, terwijl deze redelijkerwijs kunnen worden verwacht, vormt een verdere bevestiging van het gebrek aan geloofwaardigheid dat reeds bij u werd vastgesteld.

Al deze tegenstrijdigheden, vaagheden en onnauwkeurigheden inzake uw vervolgingsfeiten ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen op fundamentele wijze. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft. De vaststelling dat u herhaaldelijk flagrant tegenstrijdige alsook vage verklaringen aflegde over de vervolgingsfeiten die u zou hebben meegemaakt, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op onherstelbare wijze. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat u een gegronde vrees voor vervolging zou kennen omwille van een conflict met Ramzan Kadyrov of omwille van familieleden van u die verdacht zouden worden van rebellenactiviteiten. In dit verband kan nog worden opgemerkt dat u geen enkel bewijs voorlegde dat u familieleden zou hebben die beschuldigd worden van rebellenactiviteiten, terwijl u nochtans vertelde dat sommigen van hen hiervoor werden veroordeeld en dat sommigen hiervoor amnestie hadden gekregen (CGVS, p. 14). Er kan dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat u dit kunt staven met documenten.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen. De badges van het asielcentrum in Oostenrijk geven aan dat u daar samen met uw gezin hebt verbleven wat nergens in deze beslissing in twijfel wordt getrokken. De brief van de Oostenrijkse politie stelt enkel dat jullie 'procedurekaarten' werden afgenomen. Jullie persoonlijke documenten zoals geboorteaktes en paspoorten bleven in Oostenrijk en Polen achter.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Verzoekers stellen dat de tegenstrijdigheid over het aantal vasthoudingen en de duur ervan onvoldoende is om het relaas als ongeloofwaardig af te wijzen. Dit geldt ook voor verzoekers vergissingen omtrent de gebeurtenissen toen hij via zijn nicht had vernomen dat zijn leven in gevaar was. Twee broers van verzoeker, zo stellen zij, werden opgehaald door de oom en verzoeker zelf werd samen met één van zijn broers opgehaald door zijn schoonbroer. Verzoekster was daarvan niet op de hoogte, nu het oorspronkelijke plan was dat alle mannen door de oom werden opgehaald, hetgeen

praktisch niet mogelijk bleek. Deze vaststellingen, samen met het feit dat verzoeker in de vragenlijst per vergissing stelde dat de gebeurtenis plaatsvond in 2010 in plaats van in 2011 zij niet van aard om het hele relaas af te wijzen, zeker niet nu verzoekers bijkomende documenten kunnen voorleggen om hun relaas te staven.

De vastgestelde tegenstrijdigheden vinden hun oorsprong in het administratief dossier, meer in het bijzonder in de gehoorverslagen van verzoekers, en zijn, in tegendeel tot wat zij thans menen te kunnen doen geloven, wel degelijk pertinent in de beoordeling van het asielrelaas, nu het gaat om feiten die de kern van het relaas betreffen, met name de vraag naar de aan- en vasthoudingen van verzoeker, de gebeurtenissen die de aanleiding vormden van hun vlucht, alsmede de situering in de tijd van deze gebeurtenissen. Verzoekers kunnen dus niet volhouden dat de tegenstrijdigheden betrekking hebben op feiten die niet ter zake doen. Voor zover zij er nog op wijzen dat verzoekster niet op de hoogte was van wie door wie precies werd opgehaald en waar de betrokkenen verbleven, omdat de uitvoering van het plan verschilde van het oorspronkelijk plan zelf, moet erop worden gewezen dat het niet aannemelijk is dat twee echtgenoten die hun land van herkomst ontvluchten en zich bij hun asielaanvraag baseren op hetzelfde relaas daarover geen coherente en eenduidige verklaringen zouden kunnen afleggen. De blote bewering dat verzoekster niet op de hoogte was, doet daaraan geen afbreuk, nu het niet aannemelijk is dat verzoeker haar enkel zou hebben ingelicht over het plan, en niet over de gebeurtenissen die erna plaatsvonden. Daarbij komt nog dat niet enkel tegenstrijdigheden werden vastgesteld in de verklaringen van verzoeker enerzijds en verzoekster anderzijds, maar blijkt evenzeer dat verzoeker zichzelf op verschillende vlakken heeft tegengesproken. Aangezien hiervoor geen afdoende verklaring wordt gegeven, blijft de motivering van de verwerende partij dienaangaande onverminderd overeind.

Verwijzend naar de motivering in de bestreden beslissing die betrekking heeft op de vaagheden en onwetendheden die verzoeker etaleerde, bevestigt verzoeker dat hij niet kan duiden om welke redenen hij convocaties heeft ontvangen en stelt hij enkel te kunnen zeggen dat hij in het verleden is geconvoceerd omwille van het feit dat familieleden gelieerd zijn aan de rebellen. Daarnaast heeft hij ook problemen gekend met Ramzan Kadyrov. Wat de reden ook is van de convocaties, de verwerende partij kan niet ontkennen dat verzoekers relaas omtrent gefabriceerde beschuldigingen, ondervragingen over rebellen e.d.m. volledig in de lijn is met de informatie aangaande Tsjetsjenië zoals uiteengezet in het administratief dossier. Verzoeker verwijst verder naar een arrest nr. 64 524 van 8 juli 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin wordt gesteld dat zelfs wanneer er in het asielrelaas onduidelijkheden of vaagheden zouden worden gevonden, dan nog het voordeel van de twijfel moet worden toegekend aan de asielzoeker, zodat de vluchtelingenstatus ook aan verzoeker kan worden toegekend.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich beperkt tot het bevestigen van zijn verklaringen en tot een verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst enerzijds en rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen anderzijds. Dit volstaat uiteraard niet om de bevindingen van de verwerende partij in een ander daglicht te stellen. De vaststelling dat verzoeker geen enkele inspanning heeft geleverd om meer informatie te bekomen over de reden waarom hij zou worden gezocht getuigt van een desinteresse die de ernst van de beweerde vervolgingsvrees fundamenteel ondermijnt, het feit dat verzoeker niet bij benadering kan zeggen wanneer hij laatst werd opgepakt en het feit dat hij over de laatste convocaties slechts kon zeggen dat hij ze in 2010 zou hebben ontvangen en niet wist door wie, waarom of in welke hoedanigheid hij zou zijn opgeroepen doet verder afbreuk aan die geloofwaardigheid. Zo ook de bevinding van de verwerende partij dat zijn risicovol gedag niet te rijmen valt met zijn vermeende vervolgingsvrees, motief dat, hoewel pertinent, door verzoekers onverlet wordt gelaten.

Een verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst kan evenmin volstaan om de motieven in een ander daglicht te stellen. De desbetreffende informatie volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond, hetgeen *in casu* niet het geval is, nu verzoekers relaas doorspekt is van tegenstrijdigheden, vaagheden en incoherenties. Verzoekers stellen dan wel, onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad, dat dit niet het toekennen van het voordeel van de twijfel in de weg staat, maar gaan er hieraan voorbij dat hun relaas niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, nu de tegenstrijdigheden, vaagheden en incoherenties dermate zwaarwichtig zijn dat zij de credibiliteit van het relaas volledig onderuit halen. Verzoekers tonen geenszins aan dat de aard van hun verklaringen gelijk kan worden gesteld met de aard van de verklaringen van de asielaanvragers in de

aangehaalde rechtspraak, en tonen evenmin aan dat de vaststellingen omtrent die verklaringen even zwaarwichtig waren dan deze die in het onderhavig dossier werden gedaan.

Ten aanzien van de vaststelling van de verwerende partij dat geen bewijsstukken werden neergelegd, stelt verzoeker thans documenten te hebben bekomen die het bewijs vormen dat hij als lijfwacht werkzaam was van 28 september 2000 tot 26 juni 2001. Daarnaast legt hij ook een convocatie neer om voor de rechtbank te verschijnen op 9 november 2011.

Wat het eerste document betreft, en daargelaten de vraag of is voldaan aan de voorwaarden van artikel 39/76, § 1 van de Vreemdelingenwet, lijkt het inderdaad de bevestiging te bevatten van het feit dat verzoeker was tewerkgesteld als lijfwacht. Dit gegeven op zich is in de huidige stand van het dossier nooit uitdrukkelijk betwist geweest door de verwerende partij. Waar verzoeker verklaarde dat hij werd ontslagen als lijfwacht na het incident met Kadyrov, moet erop worden gewezen dat in het thans door hem bijgebrachte document wordt gesteld dat de dienst waar hij was tewerkgesteld werd afgeschaft. Het betrokken document geeft aldus geen enkele indicatie met betrekking tot de geschetste vervolgingsvrees.

Bovendien moet worden gesteld dat documenten slechts kunnen worden bijgebracht voor zover zij dienen ter ondersteuning van geloofwaardige verklaringen, hetgeen ter zake verre van het geval is. Het tweede document, een convocatie voor een gehoor op 9 november 2011 als verdachte, is alleen al om die reden niet van aard om de vervolgingsvrees aan te tonen. Daarbij komt nog dat verzoeker tijdens zijn gehoor op 19 juni 2012 ten aanzien van de verwerende partij verklaarde dat er dikwijls convocaties voor hem zijn toegekomen en dat dat de laatste keer gebeurde ergens in 2010. Dat ergens in 2010 een convocatie zou zijn toegekomen voor een gehoor in november 2011 is volstrekt niet aannemelijk, zodat aan dit stuk, nu het niet gepaard gaat met geloofwaardige verklaringen, geen bewijswaarde kan worden toegedicht.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verwerende partij genoegzaam en op afdoende wijze tot de vaststelling is kunnen komen dat het asielrelaas niet geloofwaardig is. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan derhalve niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Nu het asielrelaas ongeloofwaardig is, kunnen verzoekers niet worden gevolgd waar zij stellen dat is voldaan aan de criteria om te worden erkend als vluchteling, zoals onder meer bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Het eerste middel is niet gegrond.

1.2.2.1. In een tweede middel beroepen verzoekers zich op de schending van de artikelen 48/4 van de Vreemdelingenwet.

1.2.2.2. Elke aanvraag om subsidiaire bescherming in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet individueel worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Een loutere verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker dit risico loopt. De aanvrager dient de link te leggen tussen deze algemene toestand en zijn persoonlijke situatie (R.v.St., nr. 177.396, 29 november 2007). De Raad wijst er in eerste instantie op dat hierboven reeds werd vastgesteld dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is en meent dat hij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in de artikelen 48/4, § 2, a) of b) van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan echter worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer bepaald in het geval zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers stellen dan wel dat uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat er nog verschillende mensenrechtenschendingen voorkomen, maar zij weerleggen daarmee niet het standpunt van de verwerende partij, gebaseerd op de Subject Related Briefing "*Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië*" van 20 juni 2011, document dat zich in het administratief dossier bevindt en waaruit blijkt dat een zeer genuanceerd standpunt werd ingenomen door CEDOCA, de documentatiedienst van de verwerende partij, en dit op basis van talrijke objectieve informatie die onder meer afkomstig is van het UNHCR en andere mensenrechtenorganisaties. De gemotiveerde conclusie in de bestreden beslissing dat, ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie er actueel niet van die aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig

geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, blijft dan ook onverminderd overeind.

1.2.2.3. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het tweede middel ongegrond is.

1.2.3. De Raad is van oordeel, gelet op hetgeen voorafgaat en gelet op het feit dat hij een aantal motieven van de bestreden beslissing ongemoeid laat, dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet worden weerhouden.

2. Over de bestreden beslissing genomen in hoofde van de tweede verzoekende partij (hierna: verzoekster)

2.1. In hoofde van verzoekster werd door de verwerende partij vastgesteld dat zij haar asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als haar echtgenoot, waarna wordt besloten, ingevolge de weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in zijnen hoofde, ook wat verzoekster betreft niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van de subsidiaire bescherming.

2.2. Verzoekers verzetten zich niet tegen de vaststelling dat dat verzoekster haar asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als haar echtgenoot. Ten aanzien de in haren hoofde genomen beslissing werden geen andere middelen aangehaald dan diegene die onder punt 1 reeds werd beoordeeld en ongegrond werd bevonden. Er zijn dan ook geen redenen die de toekenning van de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster zouden kunnen rechtvaardigen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS